

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SUE, EUGÈNE

Jidovul rătăcitor / Eugène Sue ; trad. de N.S. Marin. - București :

Orizonturi, 2022

2 vol.

ISBN 978-973-736-504-0

Vol. 1. - 2022. - ISBN 978-973-736-505-7

I. Niță-Slătineanu, Marin (trad.)

821.133.1

Redactor: *Lucia Gruescu*

Tehnoredactor: *Puiu Enache*

Toate drepturile asupra ediției în limba română sunt rezervate

Editurii ORIZONTURI – București

Bdul Libertății nr. 4, bl. 117, et. 7, ap. 20

telefon: 021.3177679, 0744531333

e-mail: orizonturi@editura-orizonturi.ro

EUGÈNE SUE

JIDOVUL RĂTĂCITOR

*

Traducere de **N. S. Marin**

Editura ORIZONTURI

Prolog

CELE DOUĂ LUMI

Oceanul polar înconjoară cu un brâu de gheață veșnică granițele pustii ale Siberiei și ale Americii de Nord, marginile extreme ale celor două lumi despărțite prin îngustul canal de Bering.

Luna septembrie este pe sfârșite. Echinocțiul a adus iar întunericul și vijeliile nordice. În curând noaptea are să înlocuiască zilele polare atât de scurte, atât de lugubre. Cerul, de un albastru-închis, este slab luminat de un soare lipsit de căldură, al cărui disc galben, de-abia ridicat deasupra orizontului, pălește în fața strălucitoare zăpezi care acopere imensitatea stepelor.

La nord, acest pustiu este îngrădit de o coastă presărată cu stânci negre, uriașe. La poalele grămezii uriașe stă nemișcat oceanul, având drept valuri lanțuri mari de munți de gheață, ale căror vârfuri albastrii dispar în depărtare, într-o ceață albicioasă. La răsărit, între cele două vârfuri ale capului Ulikin – granița orientală a Siberiei – se zărește o linie de un verde mat, în care marea leagănă ușor enormi ghețari albi. Este strâmtoarea Bering. Dincolo de strâmtoare se înalță masele uriașe de granit ale capului de Galles, vârful extrem al Americii de Nord.

Ținuturile acestea pustii nu mai aparțin lumii locuite. Din cauza frigului teribil, pietrele crapă și copacii plesnesc. Se pare că nicio ființă omenească nu poate înfrunța singurătatea acestor regiuni de frig și de viscol, de foame și de moarte. Și totuși, lucru ciudat, se văd urme de pași pe zăpada care acoperă acest pustiu, ultima limită între cele două continente, separate de strâmtoarea lui Bering.

Pe continentul american, urma pașilor, mică și ușoară, anunță trecerea unei femei. Ea s-a îndreptat spre stâncile de unde se zăresc, dincolo de strâmtoare, stepele pline de zăpadă ale Siberiei. În Siberia, urma e mai mare și mai adâncă,

anunțând trecerea unui bărbat. Și acesta s-a îndreptat spre strâmtoare.

Cine să fie aceste două ființe care trec nepăsătoare prin mijlocul naturii accidentate? Întâmplare, intenție sau fatalitate, sub talpa bătută cu cuie a bărbatului, șapte cuie ieșite în afară formează o cruce. Peste tot locul, el lasă această urmă în trecerea lui.

În curând o noapte fără zori urmează zilei. Noapte sinistră. Tăcerea este impresionantă. Dar iată că spre strâmtoarea lui Bering apare la orizont o lumină slabă, discretă, albăstruie, cum este cea care precede răsăritul lunii, apoi lumina se mărește, își împrăștie razele și se colorează într-un trandafiriu delicat. La orizont se ivește o jumătate de glob de o strălucire orbitoare. Din mijlocul acestui focar orbitor țâșnesc uriașe coloane de lumină, care se ridică la înălțimi nespuse, și iluminează cerul, marea și pământul. Atunci aceste reflexe de foc, asemănătoare unui incendiu, alunecă pe zăpadă și pe gheață, și colorează într-un roșu aprins stâncile negre uriașe ale celor două continente. După ce au ajuns la această strălucire măreață, aurora boreală pălește încetul cu încetul, și luminile sale se sting într-o ceață luminoasă.

În acest moment, grație unui ciudat efect de lumină, obișnuit în aceste ținuturi, coasta americană, deși despărțită de Siberia prin toată lărgimea mării, păru deodată atât de apropiată, încât ai fi crezut că poți să arunci un pod de la o lume la cealaltă. Atunci, în mijlocul aburilor albăstrui care se întindeau pe cele două țărmuri, apărură două chipuri omenеști. Pe capul Siberian, un om îngenuncheat întindea brațele spre America, cu o expresie de disperare nespusă. Pe capul american, o femeie tânără și frumoasă răspundea gestului disperat al omului, arătându-i cerul.

Timp de câteva secunde, aceste două figuri se conturară astfel, palide și vapoase, în ultimele raze ale aurorei boreale. Dar ceața se îngroșă încetul cu încetul și totul dispăru în întuneric. De unde veneau aceste două ființe care se întâlneau pe ghețurile polare, la capătul pământului? Cine erau aceste două ființe, apropiate o clipă de un miraj înșelător, dar care păreau despărțite pe vecie?

1

HANUL LA ȘOIMUL ALB

Luna octombrie 1831 era pe sfârșite. Suntem în podul unei case cu pereții dărăpânați, cu unica fereastră închisă cu obloane. Interiorul podului este luminat de o lampă de tinichea. O scară duce la acest pod, în care se ajunge printr-un gârlici. Ici și colo sunt aruncate pe jos, în neregulă, lanțuri de fier, unelte cu vârfuri ascuțite, botnițe pline de cuie, vergi lungi de oțel, cu mânere de lemn. Într-un colț este un cuptoraș mic portativ, ca acela de care se servesc mecanicii ca să topească zincul. Este și o grămadă de cărbuni, pe niște surcele uscate. Ar fi destul o scânteie ca să aprindă într-o clipă un foc uriaș. Nu departe de această grămadă de instrumente sinistre, care seamănă cu aparatele unui călău, sunt câteva arme, aparținând unor timpuri de mult trecute. O rețea cu ochiuri a cărei împletitură este așa de mlădioasă, de fină, și de deasă, încât seamănă cu o țesătură moale de oțel, este întinsă pe un cufăr, alături de unelte de fier. O grămadă de arme în bună stare, două sulii triunghiulare cu mânere de frasin, solide și totodată ușoare, pe care se observă urme recente de sânge, completează această panoplie în care nu sunt decât două arme moderne: două carabine tiroleze încărcate.

Alături de acest arsenal de arme ucigătoare, de instrumente barbare, se găsește și o colecție cu totul de altă natură: niște cutii mici de sticlă, în care sunt mătânii, medalii sfinte, iconițe înrămate etc.

Pe o grindă care străbate de-a curmezișul podul este atârnat un tablou fără ramă, din acelea care se agață la intrarea teatrelor de bălci. L-au atârnat desigur ca să nu se strice stând prea mult timp înfășurat. Pe pânză se poate citi următoarea inscripție:

REALA ȘI MEMORABILA CONVERSIUNE A
LUI IGNAT MOROK, SUPRANUMIT PROFETUL,
ÎNTÂMPLATĂ ÎN 1828, LA FRIBURG.

Nu departe de aceste tablouri se află câteva teancuri de cărți, în care se povestește prin ce minune idolatrul Morok, odată convertit, a căpătat o putere supranaturală, căreia nu-i puteau scăpa nici animalele cele mai sălbatice, așa cum o dovedesc exercițiile la care se deda împlânzitorul.

Prin gărliciul deschis al podului răbufnea din când în când un miros sălbatic, acru, puternic, pătrunzător. De asemenea, se auzea câte o mârâitură puternică și câte o pufăială adâncă, urmată de un zgomet surd, ca acela al unui corp mare care se întinde cu toată greutatea pe dușumea. În pod era un singur om.

Omul acela era Morok, împlânzitorul de animale sălbatice, supranumit „profetul”. Are patruzeci de ani, e de statură mijlocie, are membre subțiri, și este de o slăbiciune de speriat. Este învelit din cap până în picioare într-o blană roșie ca sângele, căptușită cu negru. Tenul, alb din fire, s-a bronzat din cauza vieții nomade pe care o duce din copilărie. Părul de un blond galben, specific anumitor popoare din ținuturile polare, îi cade în vițe aspre pe umeri. Are nasul subțire, ascuțit, încovoiat. Umerii obrazilor, ieșiți în afară, sunt acoperiți de o barbă lungă, aproape albă, atât este de blondă. Fizionomia acestui om pare ciudată mai ales din cauza pleoapelor foarte deschise și foarte ridicate, încât lasă să se vadă pupilele pline de foc, înconjurate de cercuri albe. Privirea aceasta fixă exercita o adevărată fascinație asupra animalelor.

Morok ședea la o masă și deschisese fundul dublu al unei cutii pline cu mătânii și alte obiecte sfinte. În acest fund dublu, închis printr-o încuietorie secretă, se află mai multe plicuri pecetluite, având drept adresă numai un număr, combinat cu o literă a alfabetului. Profetul ia unul din aceste pachete și îl pune în buzunarul blănii. Apoi încuie fundul secret al cutiei și pune cutia pe masă. Scena aceasta se petrece pe la orele patru după-amiază, la hanul *La Șoimul alb*, unicul han din satul Mockern, aproape de Lipsca. După câteva momente, un răget răgușit, venind de sub pământ, făcu să tremure podul.

— *Iuda!* Taci!, zise Profetul, cu voce amenințătoare, întorcând capul spre ușa podului.

Alt răcnet surd, dar puternic ca un tunet îndepărtat, se auzi atunci.

— *Cain!* Taci!, strigă Profetul ridicându-se.

Un al treilea răget, de o ferocitate de nespus, izbucni odată.

— *Moartea!* Ai să taci odată?, mai strigă Morok și se repezi la gărlici, adresându-se unui al treilea animal invizibil, care purta acest nume lugubru: *Moartea*.

Cu toată vocea sa autoritară, cu toate amenințările repetate, împlânzitorul de animale nu putu să facă liniște. Din contră, în curând se adăugă la răcnetele fiarelor sălbatice și lătratul mai multor câini. Morok înșfăcă o suliță și se apropie de scară. Tocmai voia să coboare, când văzu pe cineva ivindu-se în capul scării. Noul sosit are figura negricioasă, arsă de soare. Jambierele de piele pline de praf arată că a străbătut o distanță mare. Pe spate poartă o tolă de vânătoare, atârnată de o curea.

— Naiba să le ia de animale!, zise el punând piciorul pe dușumea. S-ar zice că m-au uitat în aceste trei zile. Iuda și-a scos laba printre gratiile cuștii, iar *Moartea* s-a repezit ca o apucată... nu mă mai recunosc oare?

Aceste cuvinte fură spuse în nemțește. Morok răspunse în aceeași limbă, dar cu un ușor accent străin.

— Aduci știri rele sau bune, Karl?, întreabă el neliniștit.

— Bune.

— I-ai întâlnit?

— I-am întâlnit ieri, la trei leghe de Wittemberg.

— Domnul fie lăudat!, exclamă Morok împreunându-și mâinile cu adâncă mulțumire. Semnalmentele corespund?

— Foarte bine. Fetele sunt amândouă în doliu. Calul este alb. Bătrânul are mustață albă, bonetă albastră, pelerină cenușie; un câine de Siberia îl urmează îndeaproape.

— Unde te-ai despărțit de ei?

— La o leghe de aici. Până într-o jumătate de oră ajung și ei.

— Ai putut scoate ceva de la bătrân?

— Cu neputință! Mai întâi i-am urmărit până la apusul soarelui, apoi m-am apropiat având aerul că-i întâlneam din întâmplare. Am vorbit cu bătrânul, spunându-i ceea ce se spune de obicei între drumetri: „Bună ziua și noroc, camarade!” Drept orice răspuns, m-a privit cruciș și mi-a arătat cu vârful bastonului marginea cealaltă a drumului.

— Dar seara n-ai încercat să mai intri în vorbă?

— Ba da, dar m-a primit așa de rău, încât, ca să nu compromit afacerea, n-am mai stăruit. Între noi fie vorba, trebuie să

te previn că omul ăsta poate fi primejdios. Crede-mă pe mine, deși are mustață albă și e slab ca niște moaște, pare încă atât de puternic și de hotărât, încât nu știu cine, dintre el și camaradul meu Goliat, ar ieși învingător într-o luptă. Nu știu ce planuri ai, stăpâne, dar să iei seama.

— I-ai urmărit, pe bătrân și pe cele două fete, toată ziua?, reluă Profetul după o pauză.

— Da, dar din depărtare. În sfârșit, cum erau pe drumul mare și cum începuse să înnopteze, m-am grăbit să le-o iau înaintea, ca să-ți anunț ceea ce d-ta numești o veste bună.

— Da, e foarte bună, și ai să fii răsplătit, căci dacă oamenii ăștia mi-ar fi scăpat...

Profetul tresări și nu isprăvi vorba, dar, după expresia figurii și după accentul cu care vorbea, se vedea de câtă importanță era pentru dânsul vestea pe care o primise.

— Într-adevăr, reluă Karl, vestea trebuie să merite atenție, căci acest curier, rus plin de galoane, a venit de la Petersburg anume să te găsească. Poate că era pentru...

— Cine ți-a spus că sosirea curierului avea legătură cu aceștia călători? Te înșeli, tu nu trebuie să știi decât ceea ce ți-am spus eu.

— Foarte bine, stăpâne, iartă-mă și să nu mai vorbim de asta. Ei, acum mă duc să-mi scot geanta de vânătoare și să-i ajut lui Goliat să dea de mâncare fiarelor, căci se apropie ora mesei, dacă nu cumva a și trecut. Poate că le neglijează uriașul, stăpâne?

— Goliat a ieșit și nu trebuie să știe că te-ai întors. Și mai ales bătrânul și fetele nu trebuie să te vadă aici, asta le-ar da de bănuț.

— Atunci unde vrei să mă duc?

— Să te ascunzi în ascunzătoarea din fundul grajdului și să aștepti acolo ordinele mele, căci se prea poate să pleci în noaptea asta la Lipsca.

— Cum vrei! Am în tolbă ceva de-ale mâncării și o să mă-nânc în ascunzătoare, odihnindu-mă în același timp.

Karl coborî scara și dispăru. După ce făcu servitorului un semn prietenesc din cap, Profetul începu să se plimbe cu un aer de adâncă preocupare, apoi se apropie de caseta cu fund dublu în care erau câteva hârtii. Scoase de acolo o scrisoare lungă, pe

care o citi de mai multe ori, cu cea mai mare atenție. Din când în când se ridica și se ducea la oblonul închis, care dădea în curtea interioară a hanului, și asculta cu atenție, căci aștepta cu nerăbdare sosirea celor trei persoane a căror apropiere îi fusese anunțată.

Pe când la hanul *La Șoimul alb* se petrecea scena aceasta, cele trei persoane a căror sosire era așteptată cu atâta nerăbdare de Morok, îmblânzitorul de animale, înaintau liniștite pe o cărare ascunsă în iarba de pe câmp. Două fete tinere, aproape niște copii, căci abia împliniseră cincisprezece ani, călăreau pe un cal alb. Fetele erau de talie mijlocie și erau instalate pe o șa mare, cu spetează înaltă. Un om înalt, cu figura arsă de soare, cu mustați mari, cărunte, ducea calul de căpăstru și din când în când se întorcea spre fete cu un aer plin de grijă, respectuos și totodată părintesc. Mergea sprijinindu-se pe un băț lung; pe umerii lui, destul de robuști, purta o raniță soldățească, încălțămintea prăfuită și pașii trăgănați arătau că mergea de mult. Pașii conducătorului micii caravane erau urmăriți îndeaproape de un câine înalt și puternic aproape cât și dânsul, un câine din aceia pe care populațiile din nordul Siberiei îi înhamă la sănii. Avea forma și culoarea de lup și se numea *Rabat-Joie*.

Surorile erau gemene și se numeau Rose și Blanche. Erau orfane, după cum se vedea după veșmintele de doliu uzate. Semănau de minune și erau la fel de înalte, așa că trebuia să fii obișnuit cu ele ca să le deosebești pe una de cealaltă. Singura diferență între ele în acest moment era că în ziua aceea Rose îndeplinea funcțiile de soră mai mare, funcție împărțită în felul acesta între ele, printr-o inspirație a conducătorului lor. Acesta era un vechi soldat al imperiului, un fanatic al disciplinei, și judecase nimerit să alterneze astfel între cele două orfane subordonarea și porunca. Erau frumoase la vedere aceste două chipuri care ieșeau de sub bonetele negre încadrate de o profuziune de bucle de păr castaniu deschis. Obrajii erau rotunzi, tari, roșii, catifelati. O garoafă roșie, umedă de rouă, nu poate să fie mai catifelată decât buzele lor zâmbitoare.

O frunte curată, albă, un năsuc drept și o gropiță în bărbie completau aceste grațioase chipuri de o uimitoare armonie și de o nevinovăție încântătoare.

Conducătorul orfanelor, om de vreo cincizeci de ani, cu o ținută militărească, părea tipul nemuritor al soldaților republicii și ai imperiului, fii eroici ai poporului, deveniți într-o campanie cei dintâi soldați din lume. Soldatul, conducătorul celor două surori, fost grenadier călare în garda imperială, fusese supranumit *Dagobert*; chipul său grav și serios avea trăsături bine marcate. Mustața căruntă, mare și stufoasă, ascundea cu desăvârșire buza de jos. Avea obraji slabi de culoarea cărămizii, tăbăciți ca pergamentul, dar rași cu îngrijire. Sprâncene stufoase, negre încă, acopereau aproape complet ochii lui de un albastru curat. Odinioară fusese înzestrat cu o forță herculeană, dar întotdeauna avusese inimă vitează, bună și răbdătoare, pentru că era curajos și puternic. *Dagobert*, cu toată fizionomia sa aspră, se arăta pentru orfane plin de grijă, de atenție și de o duioșie aproape părintească... Din când în când, *Dagobert* se întorcea ca să mângâie sau să spună o vorbă bună calului alb, care se numea *Jovial* și pe care călăreau fetele. Dinții lui lungi îi trădau vârsta înaintată.

Caravana înainta destul de nerăbdătoare, ca să ajungă înaintea de a se înnopta în satul *Mockern*, pe care îl vedeau în vârful dealului. Dar *Dagobert* se uita din când în când în jurul lui, părând că își recheamă amintirile, și puțin câte puțin trăsăturile i se întunecară. Când ajunse la o mică distanță de o moară al cărei zgomot îi atrase atenția, se opri și își răsuci de câteva ori mustața între degetul cel mare și arătător, singurul semn care arăta la el emoția, *Jovial* se opri și el în spatele stăpânului său. *Blanche* ridică încet capul și căută să întâlnească privirile surorii sale, căreia îi surâse dulce. Apoi fetele schimbă un semn de mirare, văzându-l pe *Dagobert* nemișcat, cu mâinile împreunate pe bățul lui lung, părând a fi în prada unei emoții penibile, plină de reculegere.

Orfanele erau atunci la poalele unui deal mic, al cărui vârf dispărea sub frunzișul des al unui stejar uriaș ce creștea la jumătatea dealului. *Rose*, văzându-l pe *Dagobert* tot nemișcat și gânditor, se aplecă în șa și, punând mânuța ei delicată pe umărul soldatului, care stătea cu spatele la ea, îi zise cu blândețe:

— Dar ce ai, *Dagobert*?

Veteranul se întoarse. Spre marea lor mirare, cele două surori văzură o lacrimă mare trăgând o brazdă umedă pe obraji

lui tăbăciți și pierzându-se în mustața deasă. După o clipă de șovăire, soldatul își trecu mâna lui bătătorită pe frunte și le spuse orfanelor cu o voce emoționată, arătându-le stejarul centenar lângă care se găseau:

— O să vă întristez, dragii mei copii, dar este lucru sfânt ceea ce am să vă spun. Acum optsprezece ani, în ajunul marii bătălii de la *Lipsca*, l-am dus pe tatăl vostru lângă acest stejar. Avea două lovituri de spadă în cap și un glonte în umăr. Aici e locul unde el și cu mine, care aveam și eu două lovituri de lance, am fost făcuți prizonieri și încă de către cine! de către un renegat, un francez, un marchiz emigrat, colonel în serviciul Rusiei, și care mai târziu... În sfârșit, într-o zi o să aflați toate astea.

Cele două orfane, printr-o mișcare spontană, își dădură drumul din șa și, ținându-se de mână, se duseră să îngenuncheze la poalele bătrânului stejar. Acolo, lipite una de alta, începură să plângă, iar soldatul, în picioare lângă ele, încrucișându-și mâinile pe băț, își sprijini capul lui pleșuv de copac.

— Haide, haide! Nu trebuie să vă întristați prea mult, zise el cu blândețe după câteva minute. Poate că o să-l regăsim pe generalul *Simon* la *Paris*. O să vă explic toate acestea astă-seară, când o să poposim. Înadins am vrut să aștept ziua asta ca să vă spun multe lucruri despre tatăl vostru. Așa m-am gândit, pentru că ziua de astăzi este o aniversare.

— Plângem pentru că ne gândim la mama, zise *Rose*.

Soldatul le ajută orfanelor să se ridice, le luă de mână și, privindu-le cu o expresie de nespusă iubire, le zise:

— Nu trebuie să vă întristați așa, copii, mama voastră a fost cea mai bună dintre femei, e drept. Când locuia în Polonia, i se zicea *Perla Varșoviei*; ar fi trebuit să-i zică perla lumii întregi, căci în toată lumea nu i-ai fi putut găsi pereche. Ce v-a recomandat înainte de a muri? Să vă gândiți adesea la ea, dar să nu vă întristați. Așadar n-o supărați arătându-vă triste, căci nu v-a dat voie.

— Ai dreptate, *Dagobert*, n-o să ne mai facem inimă rea.

Orfanele își șterseră lacrimile, iar soldatul, văzându-le mai puțin triste, reluă:

— Așa e bine, copii, îmi place mai mult să vă aud ciripind, cum făceați azi-dimineață și ieri, când izbucneați din când în

când în răs și nici nu-mi răspundeai la cele ce vă întrebam, atât erați de ocupate cu cele ce vă spuneai una alteia. Ei, mai odihniți-vă puțin, și apoi, la drum, căci se face târziu și trebuie să ajungem la Mockern înainte să se înnopteze, ca să pornim mâine dis-de-diminează.

— Mai avem mult de mers?, întrebă Rose.

— Până la Paris? Da, dragele mele, vreo sută de etape. Nu mergem repede, dar tot înaintăm și călătorim ieftin, căci punga noastră e sleită.

O cameră pentru voi, o saltea și o cuvertură pentru mine la ușa voastră, cu Rabat-Joie la picioarele mele, o iesle de paie proaspete pentru Jovial, iată cheltuielile noastre de călătorie. Nu vorbesc de hrană, căci voi două mâncați cât o păsărică, iar eu am învățat în Egipt și în Spania să nu-mi fie foame decât când se poate. La drum orice economie este importantă, mai ales pentru oameni săraci ca noi, căci trebuie cel puțin să avem cu ce ajunge la Paris. Medalia și hârtiile pe care le aveți voi or să facă restul, cel puțin așa sper.

— Medalia asta e sfântă pentru noi, așa ne-a spus mama când ne-a dat-o pe patul de moarte.

— De aceea aveți grijă să n-o pierdeți. Uitați-vă din când în când să vedeți dacă o aveți.

— Uite-o, zise Blanche scoțând din sân o medalie mică de bronz, pe care o purta la gât atârnată de un lăntșor din același metal. Medalia avea pe cele două părți următoarele inscripții.

Victime ale C.L.I.C. rugați-vă pentru mine. Paris, 13 Februarie 1682. La Paris strada Sf. Francisc no. 3. Peste un secol și jumătate o să fiți la 13 Februarie 1832. Rugați-vă pentru mine.

— Ce însemnează asta, Dagobert?, reluă Blanche. Mama n-a putut să ne spună.

— O să vorbim despre toate astea astă-seară, când o să poșim, răspuse Dagobert. Acum se face târziu, să plecăm. Strângeți bine medalia și la drum! mai avem aproape o oră până să ajungem la etapă. Haideți, copiii, încă o privire asupra acestui deal, unde a căzut viteazul vostru tată, și la drum!

Orfanele aruncară o ultimă privire plină de pietate asupra locului care pricinuisese amintiri atât de penibile călăuzei lor, și cu ajutorul lui încălecară iar. Ajungând la Mockern, Dagobert întrebă de cel mai modest han din sat și i se răspuse că nu era decât unui: hanul *La Șoimul alb*.

— Atunci să mergem *La Șoimul alb*, răspuse soldatul.

.....

În mai multe rânduri, Morok, îmblânzitorul de animale, deschisese nerăbdător fereastra podului care dădea în curtea hanului *La Șoimul alb*, ca să pândască sosirea celor două orfane și a soldatului. Văzând că nu mai veneau, reîncepu să se plimbe cu pași mari, cu brațele încrucișate pe piept, cu capul în jos, căutând mijlocul de a executa planul pe care îl concepusese. Cu toată înfățișarea lui sălbatică, omul acesta nu era lipsit de inteligență. Îndrăzneala de care dădea dovadă în exercițiile lui, limbajul mistic și solemn, o ipocrizie fără reproș îi dăduseră un fel de influență asupra noroadelor pe care le vizita adesea în rătăcirile sale.

Născut în nordul Siberiei, de tânăr fusese unul din cei mai îndrăzneți vânători de urși și de reni. Mai târziu, în 1810, fusese călăuză unui inginer rus însărcinat să exploreze în regiunile polare și îl urmăse la Petersburg. Acolo, după câteva vicisitudini ale sortii, fu folosit drept curier imperial. Pentru oamenii de felul acesta nu există nici obstacole, nici oboseală, nici primejdie: ei trebuie să fie zdrobiți sau să ajungă la țintă. Se înțelege, așadar, vigoarea și resemnarea oamenilor obișnuiți cu o astfel de viață. E inutil să spunem acum în urma căror împrejurări ciudate părăsise Morok această meserie grea, pentru altă profesie. În cele din urmă intrase într-o mănăstire de călugări de la Friburg. După aceea, convertit în regulă, își începuse rătăcirile prin lume cu o menajerie a cărei origine nici el nu o știa.

.....